

Verden blev skabt af en krop

Eftersom der ikke var nogen verden, besluttede han sig for, at han måtte skabe den af sig selv

Verdens skabelse

Af KATRINE MARIE
GULDAGER

Ifølge en vis udgave af den polynesiske skabelsesmytologi, var det Tā'aora, der skabte verden. Han sad inde i et æg, der svævede omkring i verden, og en dag blev det ham for meget. Han begynd-

te at presse hænder og fødder mod skallen, og han pressede og pressede til skallen til sidst gik i stykker. Men da Tā'aora så sig omkring, var der ingenting at se. Verden lå stadig hen i mørke. Tā'aora gav sig til at bytte intensitet i mørket, men der var ingenting at høre. Han kaldte, men ingen svarede ham. Derfor kravlede han tilbage i ægget.

Eftersom der ikke var nogen verden, besluttede han sig for, at han måtte skabe den af sig selv. Igen skubbede han skallerne fra hinanden og den øverste skal blev til himlen, den nederste til jorden. Han rev knoglerne ud af sin krop og kastede dem mod jorden. De blev til lange, flotte bjergkæder.

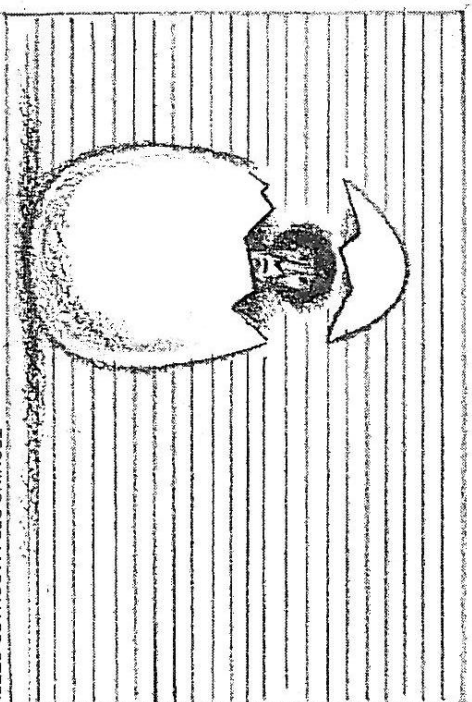
Han dækkede jorden med sin hud, og den blev frugtbar.

Tarmene blev til slanger. Og neglene til muslingskaller. Men der var stadig ikke noget lys. Og nu havde Tā'aora brugt sin krop til at skabe jorden. Det eneste han havde tilbage var sin stemme. Og med den skabte han alle guderne. Tā'aora kunne nemlig ikke skabe lys selv.

Da Tā'aora havde fået skabt alle guderne, skabte de lys. Men da guderne så ud over jorden, blev de ganske

fortæret. Tā'aora havde nemlig skabt jorden i mørke, og derfor havde han ikke gjort det så godt. Faktisk lå alting hulter til bulter, og det så forfærdeligt ud. Guderne måtte i gang med at omorganisere det hele. Formerne skulle klippes til, farver gøres klarere. Da det arbejde var færdigt, skabte de menneskerne.

Tā'aora skabte også et tempel, hvor menneskerne kunne vise deres taknemmelighed over at være til.

TEGNING PER MARQUARD OTZEN

Men med tiden blev menneskerne lidt trætte og glensomme, og de glemte Tā'aora. De glemte at være taknemmelige. Det ville Tā'aora naturligvis ikke finde sig i. Som straf sendte han en oversvømmelse ned over menneskerne, og det hjalp på hukommelsen.

■ Dette er den femtende og sidste artikel i vores forfatteren Katrine Marie Guldager genfortæller alverdens skabelsesberetninger

Skabelsesberetning 15/2-02